

ULTIMA ESPERANZA BOOKS

YRKE: REPORTER

Redaktionsroman

Mats Lundman

Yrke: reporter är den åttonde romanen i en serie om tidningsmiljöer och deras människor.

Tidigare utgivna:

D som i deadline (2014)

S som i scoop (2015)

Död vinkel (2016)

F som i flash (2017)

Medieskugga (2018)

Nyhetsjägarna (2019)

Tidningsdöd (2020)

ISBN: 978-91-986914-6-7

© Mats Lundman

Strängnäs och Stockholm 2021

Omslagsbild: iStock

Textgranskning: Margaretha Schön

Tryckt hos Exakta, Malmö

Utgiven av Ultima Esperanza Books, Stockholm 2021

www.ultimaesperanzabooks.se

Eventuella likheter mellan gestalter i romanen och verkliga personer, levande eller döda, är naturligtvis rena tillfälligheter.

REPORTER [*repårter*] el. [-*porter*]; best. -**n**; pl. -**s**, äv. -**trar**, best. -**erna**, äv. -**trarna**.

person (journalist) som har till uppgift att gm att uppsöka platsen för händelser el. företeelser med ett visst nyhetsvärde el. på annat sätt, t. ex. gm intervjuer, skaffa sig mer el. mindre direkt förstahandskännedom därom, insamla nyhetsstoff el. att göra referat från möten el. sällskapliga el. idrottsliga evenemang o. d. för pressen el. radion el. televisionen el. filmen;

person (journalist) som gör reportage;

T. ex. *tidningens flygande reporter*.

jfr NOTIS-JÄGARE; REFERENT

Avledn.:REPORTERSKAP n. (föga br.) förhållandet att vara el. arbeta ss. reporter, en reporters yrke el. dyl

SAOB

Personer i Yrke: reporter

Moa Lönn, *se Wikipedianotis*

Jeremy Grim, *ekonom och mediekonsult, Moas särbo*

Redaktionen på Stockholm-Syd:

Ina Moreno, *chefredaktör, ansvarig utgivare*

Niklas Svensson, *redaktionssekreterare och reporter*

Kristian Havarti, *kommun- och allmänreporter*

Mattias Olsson, *webb- och kulturredaktör*

Rafif Hariri, *webbredaktör*

Mignon Bonpland, *redigerare, AD*

Pål Henrik Persson, *redigerare och familjeredaktör*

Mirre Wojcic, *sportredaktör*

Även:

Ester Scott, *assisterande tränare i IF Linnea Boxning*

Katarina Carlsson, Katta, *fotograf, Moas f.d. bästis*

Gunilla "Nilla" Elofsson, *polisinspektör, Polisområde Stockholm Syd*

Samt

Samuel Karlsson, "Gotland Yard", *pensionerad kriminalreporter*

Ur svenska Wikipedia

Moa M. Lönn, född 1974 i Falkenberg, svensk journalist som varit chefredaktör på flera tidningar. Efter studenten studier i samhällskunskap, ekonomi och journalistik i Lund. Fil kand 1998. Efter examen tjänstgjorde hon på flera landsorts- och storstadstidningar (2000-2007). Åren 2008-2011 var hon lokalradiochef för Radio Jämt, 2012-2013 chefredaktör för Sjöstads-Kuriren och 2013-2014 chef för nyhetsmagasinet Xtra tills detta lades ned. 2015-17 var hon chef och utgivare av förortstidningen Stockholm-Syd. 2018 utsågs hon till en vice vd-post i mediekoncernen News som hon dock tvingades lämna efter ett år. 2019 var hon chefredaktör och hälftenägare till Stenebergs Tidning.

Moa Lönn tävlingsboxades 2000-2002 i lättvikt och lätt welter. 5v 1f.

Moa Lönn utsattes 2016 för ett mordförsök då hon sköts med flera kulor på väg hem från redaktionen. Någon gärningsperson greps aldrig. I december 2019 skadades hon svårt vid en bilolycka.

Jag går nu.

Det var chefen. Ovalt ansikte med regelbundna drag, kortklippt svart hår och iförd mörkblå murarskjorta.

Moa vred försiktigt på huvudet och betraktade kvinnan som stod intill hennes skrivbord.

– Ska inte du också gå snart? sa chefen.

– Jag måste vänta ett tag till.

– Okej. Men då larmar du när du går?

– Visst.

Larma kunde hon. Det hade hon väl gjort hundratals gånger.

– Ja, hejdå, sa chefen. Ses i nästa vecka, tisdag va?

Moa gjorde en jakande gest. Men den andra var redan på väg mot dörren.

Nacken var värst. Ryggen smärtade men inte hela tiden, inte om hon satt stilla rakt upp och ned på stolen och stirrade in i datorskärmen på precis lagom avstånd så att hon inte behövde böja sej fram. Eller åt sidan.

Nej, nacken var värst. Det var med den största självövertvinnelse som hon hade vridit huvudet och mött chefens blick.

I ryggen var hon rörlig även om det stramade, smärtade till. Ofta. I höfterna hade hon inga problem. Det var nacken. Nackskadan. Varenda rörelse skickade ilningar och molvärk genom nacken och ryggen.

Hon var i alla fall av med den förbannade stödkragen. Elva månader med stödkrage. Tre månader med gips. Åtta månader med en krage som skulle föreställa mjuk. Ett tortyrinstrument det med. En ständig upplevelse av att hålla på att bli strypt. Kvävd.

Nätterna hade varit värst. Natt efter natt utan att få komma till ro. Var det inte stickningar så var det kvävningen. Nu var den borta. Tack och lov. Fast sömnen hade inte kommit tillbaka.

Men böja på nacken ville hon inte. Eller vrida på huvudet för att bli varse vad som plötsligt höll på att hända bakom ryggen. Eller vem det var som kom och ropade ett glatt ”hej” eller ”gomorron”. Där gick gränsen just nu. Och ”hej” och ”gomorron” ropade de hela tiden på det här stället.

Men hon såg bra igen. Ögonen hade varit ett problem. Men det var över. Med de nya glasögonen kunde hon läsa allt på skärmen och alla papper som chefen kom med. Det var viktigt. Och allt annat fick väl vara som det var.

Hon satt med ryggen ut mot rummet och kunde titta in i en vitmålad vägg när hon inte stirrade på datorskärmen. Den långa väggen bröts upp av flera smala höga fönster. På dagarna kastade dagsljuset långa käglor in på den grå golvbeläggningsen. Ibland var det solsken. Men nu i januari var ljuset blekt, det kom sent och gick tidigt. För det mesta var fönsternischerna som höga svarta gluggar. Någonstans där utanför spred en orange gatlykta sitt sken.

Här vid väggen hade Moa valt sin plats sedan nån, kanske chefen, hade frågat. Hellre väggen än utsikt över alla de personer som kom och gick och jobbade och kom och gick. De som ropade ”hej” och ”gomorron”. Hon vred inte på huvudet. Hon vände sej inte om. Hon visste vilka de var.

Men vem var hon själv?

Det var tretton månader sen hon senast satt sin fot på en redaktion. Det var inte den här. Men det fanns likheter. En stor lokal med vita väggar och grått golv och långt mellan fönstren. Arbetsplatserna var få och utspridda, planlöst som det såg ut. I mitten stod ett dubbelbord där chefen och den biträdande chefen höll till. Här som där. Det fanns ett långt mötesbord också, längst in i lokalen.

Det var lika men inte likadant.

När sorlet av röster tystnat och Moa drog slutsatsen att de flesta av de där som ropade ”gomorron” var nån annanstans, på uppdrag

förmodligen, brukade hon låta stolen som gick på hjul glida runt så att hon satt halvt vänd ut mot lokalen.

Det kunde vara mitt på dan men oftast på den sena eftermiddagen. Då hade de ropat sina ”hej” och gått hem. Sist gick chefen och Moa blev ensam.

Då kunde hon sitta och stilla betrakta redaktionslokalen och tänka på det andra stället. Vad som var så likt och vad som var så olikt. Och på dem som jobbade där. Och här. Lika många ungefär. Hon tyckte att hon kände dem alla.

Men kände hon sej själv?

Varför var hon egentligen här? Hon hade varit borta. Hon kunde ha stannat där. Här var hon ändå inte till någon nytta. Alla förstod det. Hon själv också.

Chefen med det stubbade håret och murarskjortan hade gett henne några uppgifter. Sökningar som hon kunde göra i sin Mac. Som kanske skulle få betydelse i något nyhetsjobb som någon annan så småningom skulle göra.

Moa förstod att det var en viktig uppgift. Men bara under korta stunder kunde hon uppleva ett uns av entusiasm och behövlig koncentration.

Skam till sägandes la hon patienser på sin dator. Och hon struntade i om andra såg det. Hon spelade schack också. Mot en schackdator som hade slagit den gamle mästaren Kasparov. Moa förlorade flera partier varje dag utom en gång, det var i ett blixtparti och Kasparovs besegrare spelade tjugofyra partier samtidigt. Med två luriga springardrag hade hon satt sin cybermotståndare i stel matt.

Nej, hon måste ta itu med uppdragen som chefen la ut på henne. Men inte idag. Det skulle komma fler dagar. Tisdag till exempel.

Det pep till i mobilen.

Hon kastade ett öga på displayen. Det var det vanliga.

”Din färdtjänstbil väntar på dig.”

1

Det var frost på det långa räcket. Moa stod på balkongen fyra våningar upp och såg ut över Hammarby Sjö. Hon var klädd i tjock tröja av isländsk ull och hade svept en varm sjal över axlarna.

En ovanligt höstlik varm december hade mött en januari på vinterhumör. Det var fem minusgrader, mörkgrå himmel och sjörök från den svarta vattenspegeln. Snart skulle Stockholm få första snön och sen skulle isen lägga sej.

Få människor syntes på kajerna och hamntorget. Lisen, den lilla färjan som pilade över sjön från brygga till brygga, lade just till i Henriksdalshamnen. Bommen gick upp men ingen steg av och ingen steg på. Bommen fälldes ned och strax lade Lisen ut igen på sin evighetsseglats. Moa visste att det hade gått precis tjugominuter sen färjan senast var på samma plats. Hon stod på balkongen i ylletröjan och noterade vad som hände där ute i verkligheten. Det var inte mycket.

Hon tyckte om kylan. Den var verklig. Och den gjorde henne lugn. Och vad var problemet med att hon stod ute på balkongen? Började hon frysa hade hon lägenhetens omslutande värme bara metern bakom sej.

Men kylan, och stillheten där ute där det var folktomt, och båten som kilade punktligt från brygga till brygga, det var en enkel värld. Och hon fick vara i fred.

Sen sex veckor bodde Moa hos Jeremy, hennes man eller älskare och i vanliga fall särbo. Men nu var det inte som vanligt.

Här fick hon sällskap. I alla fall på kvällarna. Och någon som tog hand om ett par viktiga saker. Mat till exempel. Och vin för den delen. Massage också. Det var nacken mest.

Och så slapp hon höra tjetet. Det om att hon inte skulle klara av att bo ensam. Inte som hon var nu. Eller hade varit. Vad de hade tjetat! Läkaren och sköterskan. Och Jeremy.

Assistent ville hon inte ha. Så det fick bli hos Jeremy då.

Han hade ett beundransvärt tålamod. Det insåg hon. Men hon hade ingenting att ge honom tillbaka. Det bekymrade henne, nästan så hon kunde bli arg.

Jeremy brukade komma hem med pizza till henne. Hon skar snabbt upp den i trianglar och åt med händerna. Som en smörgås. Drack lite vin. Sen öppnade hon sin bärbara och såg ett eller två avsnitt av en fransk agentserie. Eller något streamat.

På natten låg hon raklång på rygg och aktade nacken. Och höll om hans hand.

När hon vaknat på morgonen, druckit kaffe och tuggat i sej en smulig bulle med några ostskivor och blivit ensam igen, drog hon på sej ylletröjan och sjalen och steg ut på den långa balkongen. Den lilla färjan stävade från brygga till brygga.

På andra sidan vattnet, långt borta bland alla byggnaderna fanns Heleneborgsgatan.

Hon längtade hem.

Det var nu tretton månader sen Moa kraschade i en VW Polo, ut över en vägkant, ned i ett djupt dike och på taket in mellan höga tallstammar.

Det mindes hon inget av.

Hon kom ihåg att hon hade sagt hej till Sasja och Hugo, gått trappan ned till garaget och öppnat Polon, satt in nyckelkortet, startat bilen och ...

Resten var borta.

Som hon själv hade varit borta, efter vad en läkare på Region-sjukhuset förklarar innan hon skrevs ut och skickades till öppenvård.

Förarstolen hade räddat henne. I moderna bilar var stolen kon-

struerad för att dämpa effekterna av en krasch vare sej den skedde framifrån eller bakifrån. Så när krockkuddarna löstes ut var Moa redan omsluten av stolen, och utan att veta om det på väg inåt, bakåt, mot den säkraste zonen i en bil på väg att krascha.

Men det var inte bara förarstolens förtjänst att hon levde. Läkaren hade sagt att hon kunde tacka sin goda fysik. Inte för de brutna revbenen och den perforerade lungan, inte för den whiplash på nacken som inte kunnat undvikas, inte för den trasiga ryggkottan. Allt var skador som kunde repareras. Men för livet. Chocken, stressen, smärtan, påfrestningarna på hela kroppen – människor dog för mindre.

Moa var säker på att det var boxningen som gett henne det där skyddet. Hon var vältränad. Hon kunde uthärda smärta och ta en smäll. En bilkrasch var visserligen något helt annat än en nedslagning. Men kroppens beredskap fanns på plats, hon var övertygad om att det hade hjälpt henne.

I en vecka hade hon varit nedsövd och blivit opererad i ryggen två gånger och i nacken en gång. När hon sen vaknade hade hon inte kunnat se. Eller bara lite, och suddigt. Vecka för vecka hade det blivit bättre. Det var som sista gången hon var uppe i boxningsringen och fick en smäll i huvudet. Då hade hon sett suddigt i flera dagar. Dubbelt på ena ögat.

Nu hade hon glasögon för att kunna läsa på papper och på bildskärm. Antagligen behövde hon något mer eftersom allt som var längre bort kändes osäkert.

Ibland på förmiddagen när hon satt i Jeremys pösiga soffa och bläddrade i morgontidningarna eller det lilla lokala Sjöstadsbladet kunde hon bli ledsen.

Då var hon i minnet tillbaka på redaktionen i Steneberg. Det hade gått bra för den lilla tidningen som räddats ur konkursen och återuppstått. Hon tänkte på sina medarbetare. Att hon svikit dem när hon inte kunnat hejda sej från att trycka ned Polons gaspedal en gång för mycket.

Tårarna smakade salt.

Då gick hon ut på balkongen och mötte kylan. Lugnet.

Det hade förstås blivit ett polisärende. Olyckan alltså, avkörningen, kraschen i diket och mot tallarna. Säkert hade Stenebergs Tidning haft en artikel, men den ville hon inte läsa.

Utredningen om trafikbrott hade lagts ned, antagligen hade åklagaren haft viktigare saker för sej och tyckt att Polons förare straffat sej själv så det räckte. Men körkortet hade Moa blivit av med.

När hon stod ute i kylan och friden kunde hon glömma att hon borde planera för framtiden.

Moa hade tjugo år kvar i arbetslivet. Kanske mer om nu pensionsåldern sköts fram. Vart skulle hon ta vägen? Vad kunde hon syssla med? Arbeta med? För arbeta ville hon innerst inne. Även om hon just nu i kylan och friden var nöjd med att bara stå och spana ut över sjön, se färjan och de enstaka påbyltade människorna röra sej stelt som pjäser på en spelplan.

Hon tvivlade på att hon skulle kunna komma tillbaka till sitt gamla jag, till den Moa Lönn som med säker hand styrte och ställt med redaktioner och journalister. Som lyckats och misslyckats.

Så vad ville hon nu? Vad kunde hon ta sej till?

2

Ina Moreno hejdade sej i ingången till den luftiga matsalen. Bord med vita dukar och stolar i mörkbrunt trä med vackert utsirade ryggar stod på parad i dubbla rader. Väggarna var klädda med ljusbruna paneler med intarsia i ornamentala mönster, det var högt till taket och ljuset gnistrade från kristallkronorna.

Ina hade i vanliga fall med sej lunchlåda till jobbet i Flemingsberg. Bönor och kikärter var stapelvaror i hennes kök i hyrestvåan i Sickla. Hon var chefredaktör för gratistidningen Stockholm-Syd som bevakade och spreds i fem av de stora förortskommunerna söder om huvudstaden. Hon cyklade till jobbet och intog sina enkla vegetariska lunchmåltider vid skrivbordet.

Så att stå i entrén till Bobergs matsal högst upp i NK-huset var en närmast exotisk upplevelse. Och hon hade inte valt den själv. För två dagar sen hade hon fått ett samtal till sin mobil. En kvinna med sträv röst hade presenterat sej.

– Selma Sidensjö här. Vi bör träffas och prata om en gemensam bekant. Ska vi säga lunch på onsdag? Jag bjuder naturligtvis. Bobergs på NK halv tolv, går det bra? Fint, då säger vi så.

Samtalet var över innan Ina ens hunnit fundera över om det var något hon måste fråga om.

Det blev onsdag och Ina hade låst fast cykeln i ett ställ utanför det stora varuhusets huvudentré mot Hamngatan och tagit hissen upp till översta våningen.

Hon visste vem hon skulle leta efter. En liten, blek kvinna i sextioårsåldern med kortklippt, nästan vitt hår. De hade setts för några år sen på en tillställning för chefer och mellanchefer som Stockholm-Syds

ägare Newskoncernen hade arrangerat. Ina var mellanchef. Alltid i kläm. Selma Sidensjö hade varit inbjuden som talare och gjort ett starkt intryck på den annars ofta kritiska Ina. Hon visste att Selma var höjdare i en mediekoncern som på något vis samarbetade med News. Kanske var hon koncernchef?

Ina hittade sin inbjudare tre bord bort i raden till höger, sträckte fram handen och fick ett oväntat fast handslag tillbaka. Hon slog sej ned. En hastig tanke for genom hennes huvud. Visst liknade de varann, hon och kvinnan på andra sidan bordet. Kortvuxna, tunna i kroppen, seniga och med samma snaggade hår, fast Ina var mörk och Selma ljus. Men där slutade väl likheterna. Och åldersskillnaden var väl sådär tjugo år.

Kanske hade Selma sett samma sak. Hon gav Ina en intresserad blick medan hon sträckte fram matsedeln stor som en tidningssida fast på betydligt styvare papper.

– Vi äter först, sa hon. Jag tänker ta deras steak tartare, den vet jag att dom gör bra.

Inas blick for oroligt över den långa menyn. Vad dyrt allt var! Men Selma Sidensjö skulle ju betala. Det mesta var med kött och fisk. Hon tvekade.

På menyn hade det stått ”omelett på ekologiska lantägg från Sanda, fylld med jordärtskocka, hyvlad parmesan & smörbakad roscofflök. 240 kr.”

Vad kunde roscofflök vara?

Ina hann se att Selmas tartarstek lagades med konjak och serverades med dijonnaisesås och örtslungade pommes frites. Tvåhundra-åttio kronor kostade det kalaset. Så mycket pengar bara för en lunch! Ina var nära att tappa hakan men fann sej när servitören i vit jacka stod vid deras bord.

– Jag tar omeletten, sa hon snabbt.

Tallrikarna kom in och de kulinariska arrangemangen var imponerande. Roscofflöken var rosa och lite söt och smakade utmärkt. Ina drack bubbelvatten som kom i karaff. Selma hade tagit sej ett glas rött vin. Ina ansträngde sej för att inte se häpen ut. Vin till lunch?

Men konversationen gick trögt.

Selma ville veta hur det stod till på Stockholm-Syd nuförtiden. Ina visste inte vad hon vågade säga i det här sällskapet. Särskilt bra gick det väl inte. Inte väldigt dåligt heller, varje månad kunde förortstidningen fortfarande leverera in en liten slant till koncernen som bidrag till att täcka upp förlusterna i flaggskeppen, särskilt i den stora morgontidningen.

Hon valde att säga att det gick bra men att de hade blivit av med en reporter som inte fått ersättas och det var ett bekymmer.

Selma hummade förstående.

Det var en veteran, kriminalreportern Samuel Karlsson, känd som Gotland Yard, som valt att gå i pension två år i förtid. Nu fick polisrundorna klaras av som stafett mellan de övriga medarbetarna. Men det var ingen bra lösning. Det gällde att odla kontakter och arbeta på lång sikt. Annars hamnade polisbevakningen lätt på Facebooknivå. Ingen av hennes medarbetare i Flemingsberg verkade särskilt pigg på att axla manteln efter Gotland. Och för småtidningarna inom News rådde sedan länge anställningsstopp.

Tallrikarna och Selmas vinglas var tömda och det blev dags för kaffet på maten.

– Te, grönt te om det finns, lyckads Ina få fram innan servitören flängde iväg.

Selma knäppte händerna framför sej på bordet och såg stint på Ina.

– Vad vet du om hur Moa Lönn har det? började hon.

– Jag vet att hon råkade ut för en bilolycka och visst blev illa tilltygad. Men klarade livhanken i alla fall.

– Så kan man säga. Hon klarade sej bättre än hon borde ha gjort eftersom hon körde som en idiot. Nu har det gått mer än ett år sen olyckan och hon är på fötter. Lappad och lagad här och där, men på väg tillbaka.

– Det var roligt att höra, sa Ina samtidigt som glaset med det gröna teet sattes ned framför henne.

– Du vet kanske att Moa Lönn betytt mycket för mej, fortsatte Selma. Hon blev en viktig medarbetare i min organisation för femton år sen. Jag kan lugnt säga att hon gjorde underverk med några problemtidningar som jag då hade ansvar för. Så jag vill att det ska gå henne väl.

– Det var fint sagt.

Ina log, men hennes inre oro började stegras.

– Jag är övertygad om att Moa har mycket kvar att ge. Att hon kan bli betydelsefull med sitt arbete och sitt sätt att tackla problem, vare sej hon hamnar inom News eller någon annanstans.

– Har du kanske träffat henne nyligen?

– Nej, men jag har talat med hennes man, Jeremy nånting.

– Grim. Jeremy Grim.

– Just det. Och han säger att fysiskt är Moa i princip återställd. Men att hon går omkring hemma som ett åskmoln. Äter pizza med fingrarna och glor ut i luften från balkongen. Han är övertygad om att hon skulle behöva arbeta med något. Att arbetet fattas henne.

Ina skruvade sej besvärat.

– Och det är här du och jag kommer in och kan hjälpa Moa, fortsatte Selma obevekligt.

Hon gjorde en kort paus. Satte upp en hand och ett finger.

– Jag. För att ha diskuterat med personalledningen inom News som har ställt sej positiv.

Hon satte upp ett finger till.

– Du. För att ta emot Moa på en schemalagd arbetsträning. Tre dagar varje vecka i tre månader.

– Men ...

– Som jag sa är personalledningen med på noterna. Och betalar lite mer i lön än vad Försäkringskassan bidrar med. Och du får förstås en slant till redaktionen från Arbetsförmedlingen för besväret.

– Om det nu skulle vara något besvär! la Selma till med skärpa i rösten.

I hissen ned till entrén mot Hamngatan blev Ina lätt illamående. Ute på gatan andades hon djupt i den avgasskämda Stockholmsluften, gjorde loss cykeln och gav sej ut i trafiken.

Även om det hade skett på översta våningen i NK-huset så kände hon sej överkörd Hon drog sej till minnes att Moa någon gång talat om "Power-Selma".

Nu hade Ina haft närkontakt.

3

Moa stod framför huset. Hennes hus. Hon tryckte in koden och knuffade upp den tunga bruna enkelporten.
Hon var hemma.

Jeremy hade kört henne till Heleneborgsgatan i sin blåa Saab, bilen som så här i februari fick göra sitt bästa för att dölja att den i själva verket var en cabriolet. Men det var långt kvar till nedcabbat, tänkte Moa när hon vinkade av sin man. Eller sambo. Eller särbo. Det hade blivit allt svårare att sätta rätt etikett på deras relation.

Två saker var Moa djupt tacksam mot Jeremy för.

Dels hade han tagit sej an henne efter bilkraschen. Haft henne hemma i hoplappat skick, inte särskilt rörlig, inte till särskilt mycket hjälp, inte särskilt trevlig heller. Han hade kommit med pizzor, vitt vin och hållit henne i handen när natten kom.

Dels tjatade han aldrig om något mer. Alltså att de borde gifta sej. Ännu mindre bilda familj. Barn fanns inte på Moas karta. Och Jeremy hade ju redan två halvgamla tonårskillar att ägna sej åt när faderskänslorna gjorde sej påminda. Vilket på senare tid blivit allt mer sällan, hade Moa med viss förvåning lagt märke till.

Nu hade han erbjudit sej att hjälpa henne upp till lägenheten. Men hon avböjde, hon ville vara ensam. Det här var ändå hennes hem.

Den knirkande gamla hissen lät som vanligt under den korta resan upp till andra våningen. Hon drog undan metallgrinden, tryckte ned det tunga handtaget och kom ut på en trappavsats av marmorimiterande sten. Den andra dörren sett från höger sida ledde till

hennes etta. Eller minitvå beroende på hur man såg på det. Det stod "Lönn" på en blank metallplåt mitt på dörren.

Hon tog fram sina nycklar och vred om i de båda låsen. Dörren var tung men gled enkelt upp. Det var en säkerhetsdörr som hon känt sej nödd att skaffa för några år sen när hon drabbats av både inbrott och hot.

Dammigheten slog emot henne. Antagligen behövde lägenheten en storstädning trots att ingen bott där på mer än ett år. Moa hade både dammsugare och skurborste men som det nu var med hennes fysik var det ändå bäst att ringa till en städfirma.

Hon hängde av sej parkasen på samma krok som alltid under hyllan i hallen. De tunna stövlarna behöll hon på för att inte kliva runt med strumpor i dammet. Hon tittade in i garderoben där det hängde två avlagda kavajer och en knälång mörkblå klänning, den som hon haft en midsommar, den första med Jeremy.

Köket såg ut som när hon lämnade det. En kaffekopp med möjligt innehåll stod i diskhon. Kylskåp och frys var tomma och hon vred om strömbrytarna och lyssnade en kort stund på det välbekanta brummande ljudet när apparaternas motorer gick igång.

Sängen i sovalkoven innanför köket såg inbjudande ut med sina kuddar och täcken. Hon övervann en impuls att gå och lägga sej, sträcka ut kroppen och vända ansiktet mot fönstret och bara stirra upp mot den gråa vinterhimlen.

Hon backade ut från köket. Sen var det rummet, och där hade det hänt stora saker medan hon varit borta.

Huset på Heleneborgsgatan var som de flesta andra i den här delen av Södermalm en bostadsrättsförening. Sedan vinden inretts för några år sedan hade huset numera trettiofem lägenheter. I trettiofyra av dem fanns, bakom de brunbetsade dörrarna, folk som ägde sina bostäder. De var medlemmar i föreningen.

Den trettiofemte lägenheten, en stor etta på andra våningen, var en hyresrätt. Där bodde någon som inte brytt sej om att följa med när fastigheten konverterades till bostadsrätter.

Där bodde Moa.

Hon betalade sin hyra till föreningen punktligt varje månad med autogiro. Även under den långa tid hon varit först sängliggande och sen konvalescent hemma hos Jeremy.

Under året som gått hade man i bostadsrättsföreningen enats om att alla lägenheter måste få balkonger. Vilket inte varit vanligt på äldre hus från tjugo- och trettiotalen, men som efter de senaste decenniernas gentrifiering och stigande lägenhetspriser snarast blivit ett måste.

Visserligen kunde varje lägenhetsägare säga ja eller nej till balkong. Men så gott som alltid sa alla ja eftersom balkong ökade lägenhetens marknadsvärde. Att den trettiofemte lägenheten, hyresettan, också skulle ha en var en självklarhet. För när den besvärliga hyresgästen väl en gång givit sej av måste föreningen kunna sälja en attraktiv lägenhet. En med balkong.

Moa tittade sej runt i rummet. Jodå, där snett emot Lammhultssoffan, i vinkeln där det förut bara funnits ett fönster såg hon en utgång. Hon gick fram och öppnade dörren försiktigt och tittade ut. Det var ingen stor balkong, kanske två meter lång och en och en halv bred. Med svartlackat järnräcke och staket med smalt mellan spjalorna. Golvet var en betongplatta, också svart. Två små stolar och ett litet bord skulle nog få plats. Moa tog ett steg ut och tittade över räcket på de parkerade bilarna. Den stora almen som skuggat hennes fönster hela somrarna kom närmare. De svarta grenarna spretade mot en himmel som inte var mycket mer än en strikt avgränsad rektangel mellan huskroppar som reste sej på tre sidor och öppnade sej mot norr.

Ja, det var verkligen norrläge. Knappast ens på högsommaren, mitt på dagen, skulle solstrålarna hitta ned hit. Så vad skulle hon ha balkongen till? Ställa ut monstern som hon sällan kom ihåg att vattna men som aldrig såg ut att lida för det? Kanske var den odödlig? Kanske skulle den trivas utomhus, då skulle det i alla fall regna på den emellanåt?

Moa drog igen dörren.

Hon sträckte ut sej i soffan och funderade på dagen. Vad behövde

göras här hemma? Ringa en städfirma som kom och avlägsnade dammet och kanske putsade fönstren? Det borde vara nummer ett på dagens lista.

Nummer två var kylskåpet och frysen. De måste fyllas. Alltså måste hon ta sej till Hornstull, till gallerian. Där fanns både den vitaminberikade juicen i små flaskor, som hon brukade börja dagen med, och butiken som hade de frysta croissanterna, lika viktiga på morgonen som juicen. Kaffe skulle hon köpa också. Och en flaska Vicar's Choice. Kanske borde hon skriva en komihåglapp?

Annan mat fick ordnas efter hand. Moa hade tacksamt noterat att pizzerian fanns kvar, bara tjugo steg över gatan. Och indiern också. Vilket var bra eftersom Jeremy sagt att han tänkte komma förbi i kväll och då skulle de förstås äta tillsammans. Det var länge sen hon ätit en vindaloo med lamm så det skulle verkligen smaka gott.

Det började likna en plan. Hon satte sej upp i soffan. Det högg till i ryggen och hon sjönk först tillbaka men så kunde hon ställa sej upp och börja leta efter telefonen för att få tag i en städfirma som kunde komma genast.

Ute i hallen såg hon ett par skor slarvigt slängda utanför garderoben. Hennes gamla slitna Asics, gråblå med snören som en gång varit rosa men nu såg brunfläckiga ut.

Det sög till i magtrakten. Långholmen. Vad hon längtade till sin löparrunda. Kunde hon inte springa så kunde hon i alla fall gå.

Men inte idag.

Ta nu en dag i taget, som Jeremy och den där terapeuten sagt.

Moa hade hittat telefonen och sjönk tillbaka i Lammhultssoffan medan hon letade bland numren.

4

Ina Moreno knackade lätt med knogarna i bordsskivan. Hon ville ha medarbetarnas uppmärksamhet. Det var måndag förmiddag och tid för genomgång inför den kommande veckan.

Stockholm-Syds redaktion var samlad vid det långa bordet längst in i lokalen. Klockan var kvart över nio och ljuset började tränga in genom de höga fönstren mot Röntgenvägen.

Ina lät ögonen glida över sitt gäng. Fastän de inte hade några uttalat fasta platser vid mötesbordet satt de nästan alltid på exakt samma sätt.

Till vänster om sej hade hon Niklas Svensson, redaktionssekreteraren som gärna och med viss rätt ville kalla sej nyhetschef. Niklas var Inas hjälpreda och högra hand. Till vänster om Niklas satt Mignon Bonpland, den svagt mörkhyade layoutaren med rötter i Martinique. Mignon var som vanligt sparsmakat men elegant klädd i fotsid klänning, för dagen i djupt blått, och eftersom det var en kylig februari hade hon lagt en enkel värmande ljusgrå cape över axlarna.

Intill sej hade Mignon sin redigerarkollega, den grånade och tunn-hårige Pål-Henrik Persson – Pehå. Borde inte han ha gått i pension vid det här laget? önsketänkte Ina varenda gång deras ögon möttes vid mötesbordet. Pehå var inte bara redigerare, han hade hand om familjematerialet också så att Stockholm-Syd varje fredag hade en sida med notiser om jubilarer, bilder på nyfödda och ungar som fyllde två, tre eller fyra år. Det hade blivit allt vanligare att nygifta mejlade in bröllopsbilder vilket särskilt glädde hans chef Ina. Det visade, tyckte hon, att tidningen hade läsare också bland de unga familjerna.

Det intressantaste med Pehå var nog hans bil. En crèmefärgad Saab 96 från 80-talet, för länge sen veteranklassad men för Pehå

var det bruksbilen som varje vardag tog honom hemifrån Solna till redaktionen i Flemingsberg.

Vid andra bordsändan hade Ina sin flitigaste reporter Kristian Havarti, som bevakade det kommunala både i öster och väster och var en pålitlig nyhetsleverantör med topp på ettan i åtminstone vartannat nummer.

Ina lät blicken glida vidare till de båda webbredaktörerna. Mattias Olsson med biffiga armar och tatueringar ända upp över halslinningen. Han såg ut som en grym biker men var from som ett lamm. Och så hans sidekick, Rafif Hariri, med huvudet insvept i en ljusgul duk, alltid med ett vänligt leende i det runda ansiktet. De båda webbarna var Inas älsklingar, lyhörda och snabba och med absolut koll på vad som rörde sej i de digitala världar som Stockholm-Syd hade att bevaka.

Intill Rafif satt sportredaktören Mirre Wojcik, senast anställd och ytterst uppmärksam varje gång Ina öppnade munnen.

Stockholm-Syd var alltså en gratistidning som kom ut i fem av huvudstadens södra förortskommuner. Huddinge, Botkyrka, Salem, Haninge och Tyresö utgjorde spridningsområdet och den del av regionen som redaktionen måste bevaka. Reportrarna hade mer än 350 000 invånare att hålla koll på, ungefär som ett Malmö att skriva om två gånger i veckan. Plus uppdateringen av webben, ofta timme för timme till sent in på kvällen.

Det fanns en konkurrent, Mitt-i-koncernen som länge varit ensam om att ge ut tidningar i förorten. Mitt-i kom ut i alla kommuner i hela Stockholms län men bara en gång i veckan. Inte två som Stockholm-Syd.

När tidningen skapades för fem år sedan hade redaktionen bestått av tolv medarbetare inklusive chefredaktören. Den gången hette hon Moa Lönn.

Men tiderna var inte gynnsamma. Annonsmarknaden krympte och allt fler företag som tidigare köpt reklamplats på tidningssidor valde att lägga sina pengar hos Google eller Facebook eller att satsa på ”branded content” och ”native” där de själva kunde styra det om-

givande redaktionella innehållet så att detta inte riskerad att bestå av störande journalistik. Stockholm-Syd som var gratis för läsarna borde förstås vara illa ute och ägarna var bekymrade. Men Södertörn hade ett starkt näringsliv och en befolkning som hade det hyfsat ställt ekonomiskt. De stora dagligvarukedjorna – Ica, Coop, Hemköp och Lidl – hade ännu inte dragit ner på veckoannonseringen. Och fortfarande kunde fastighetsmäklarna köpa annonssidor för hundratusentals kronor varje vecka när det var säsong för lägenhetsbyten.

Faktum var att Ina Morenos tidning envisades med att gå med en liten vinst. Men det var pengar som inte fick stanna i Flemingsberg utan levererades in till koncernen centralt som hade både den stora morgontidningen och den ideologiskt rättrådiga kvällstidningen plus en tv-kanal att hålla under armarna.

Nu blickade alla vid det avlånga mötesbordet mot Ina.

– Innan vi börjar tala om veckan så har jag lite att säga om Moa Lönn. Ni vet vad som har hänt? började hon.

Sju par ögon såg överraskade på henne.

– Bilolycka, sa Havarti efter en kort tystnad.

– Hon skadade sej men hon överlevde, sa Mignon lågt.

De mindes alla Moa Lönn, chefredaktören som varit med från början, från när Stockholm-Syd blev till. Hon chefade i några år och sen försvann hon. Inte alla kom ihåg vart. Men att chefer kommer och går, det var inget ovanligt.

– Moa blev svårt skadad i bilolyckan för tretton månader sen. Men hon är rehabiliterad nu, och hon kommer att börja arbetsträna här hos oss om en vecka.

Eller om det var om två veckor, Ina hade inte riktigt klart för sej vad som gällde.

– Arbetsträna? utbrast Havarti förvånad.

– Just det. Tre dagar i veckan.

– Är det en så bra idé? Vad kan hon göra här?

– Det vet jag inte nu. Vi får se, det ordnar sej säkert, sa Ina.

– Vi skulle behöva en kriminalreporter, sa Niklas Svensson.

– Ja, tror du hon kan hoppa in efter Gotland? fortsatte Havarti.

Niklas flinade.

Nu vände sej Mignon Bonpland först mot Niklas, sen mot Kristian Havarti. Hon spände sina svarta ögon i kommunreportern.

– Idioter! Båda två. Tänk på vad Moa gjorde för oss här. Hur hon startade den här redaktionen. Och hon var min första chef, och du ska veta, jag kommer att göra allt för att hon ska få det bra ...

Mignon tappade andan och avbröt sej.

Ina tittade förvånat på layoutaren. Sådana känsloutbrott kom aldrig annars från det hållet.

Havarti såg brydd ut.

– Jag menar bara att vi har problem, att vi är få och skulle behöva, ja, nåt annat.

Han såg på Ina som efter bekräftelse, men hon vek undan.

– Jag menar ju inte nåt ... sa Niklas vänd till Mignon.

Ina visste att redaktionssekreteraren var lite rädd för layoutaren, som kunde vara iskallt avvisande när han kom med sina förslag till upplägg av nyhetssidorna.

Det blev nästan tio sekunders tung tystnad.

Ina skulle just försöka runda av diskussionen när Raffi Hariri på andra sidan bordet sa:

– Säg till Moa att hon är välkommen tillbaka till oss. Hon har gett så mycket av sej själv. Inte minst till mej. Och nu är det vi som ska betala tillbaka.

Hon såg från den ena till den andra. Mattias intill henne nickade bekräftande.

– Pay back time, mumlade han.

Ina lät blicken glida över den lilla medarbetarskaran, ansikte för ansikte. Hon tyckte att Havarti såg stukad ut.

– Nu måste vi börja prata om veckan som kommer, sa hon. Kristian, hur ser det ut med ljusregleringen på Häradsvägen?

Havarti tittade upp, lättad.

– Det har lossnat. Jag kommer med en grej om det idag, sa han.

Ina vände sej mot Mirre.

– Du skrev om dopingmisstankarna i Newroz, om deras nya danska mittfältare, var det inte så? Kan du få fram en bekräftelse?

– Än så länge är det mest snack. Men jag kollar i eftermiddag när dom haft styrelsemöte, lovade sportreportern.

Efter tjugo minuter hade mötet betat av så många möjliga nyheter att man kunde skönja ett embryo till nästa nummer av tidningen.

Ina hade en sista fråga.

– Vem tar polis och åklagare den här veckan?

Niklas Svensson höll upp en hand.

– Det är väl min tur, sa han.

Ina Moreno satt tankfull vid sitt skrivbord. Hon hade inte väntat sej några särskilda synpunkter på att Moa Lönn skulle ansluta till redaktionen. Inte för att hon själv visste hur det skulle gå till med den där arbetsträningen. Men hon hade räknat med vänligt intresse – eller möjligen fullständigt ointresse.

Att Kristian Havarti varit spontant negativ var underligt. Det var inte likt honom. Och Niklas sätt att flina och jamsa med var obehagligt. Men honom tänkte Ina ta itu med, så där fick han inte hålla på som den halvchef han ändå var.

Att Rafif nära nog skulle kunna gå i döden för Moa Lönn var knappast överraskande, så mycket som Moa hade uppmuntrat och ägnat sej åt den unga mediestudenten från Södertörns högskola.

Men Mignons plötsliga utbrott förvånade. Den tunna svala Mignon Bonpland brukade aldrig visa känslor. Hon bara stod där dagarna i ända vid sin stora datorskärm med perfekt makeup och välmanikurerade naglar, med det raka svarta håret hängande ned över axlarna och alltid i långa figurnära klänningar. Sa hon något så handlade det om layout, och då visste hon alltid vad hon ville.

Fanns det en spricka i redaktionen inför Moa Lönns återkomst?

Ina ruskade på huvudet. Hon öppnade datorn och loggade in i det redaktionella systemet, plockade upp den första texten och började läsa.

5

Är det du som är Moa Lönn eller ...?
Orden kom bakifrån. Moa snurrade runt.
– Ja?

Kvinnan som tilltalat henne hade brunt hår som lockade sej över axlarna och ögon bruna som pepparkakor. Hon var klädd i en grön t-tröja och mjuka ljusgrå träningsbyxor.

– Jag heter Ester, sa den brunhåriga. Välkommen. Eller välkommen tillbaka ska jag väl säga. Du har ju en lång historia här på Linnea.

– Hej, sa Moa och sträckte fram sin hand och mötte en varm näve som bestämt men inte hårt greppade om hennes fingrar.

Boxningsklubben Linnea låg i en stor källarlokal med ingång från Erstagatan på Södermalm, helt nära Vitabergsparken med Sofia kyrka på toppen.

Klockan var tre på eftermiddagen och det var inte många andra i lokalen. Två unga män sparrade i en ring, och en tränare i vit t-tröja lutade sej lojt mot väggen på andra sidan repen. Tränaren blåste då och då i en visselpipa varpå männen i ringen rätade på ryggarna och drog sej några steg tillbaka för att åter inta startposition för fajten. En bit bort bearbetade två något äldre män omväxlande sandsäck och päronboll. En ung kvinna hängde upp och ned med fötterna i fast grepp om översta pinnen i en ribbstege, och intill hoppade en annan lika ung kvinna rep helt frenetiskt.

Och så var det Ester och Moa.

Om några timmar skulle källaren vara full med folk, unga män och kvinnor som drömde om framgångar i ringen. Här fick de samsas med yngre och äldre motionärer som hoppade rep, lyfte

vikter, pucklade på sandsäckar och aldrig skulle komma på tanken att utsätta sej för en sparringpartners hårda jabbar mot ansiktet. För dem var boxningsklubben som ett gym, fast lite vassare.

De hade gått undan till ett trångt kontor, en glasad bur i ett bortre hörn av källaren.

– Jag har förstått att du vill träna upp dej, började Ester.

Moa nickade.

– Ha tillbaka styrkan, sa hon.

– Och du har varit med om en bilolycka. Det var ryggen som tog stryk, va?

– Opererad. Tretton månader sen.

– Benen då? Höfterna?

– Ena höften.

– Opererad?

Moa blinkade. Den brunhåriga hade en skarp lampa en bit bakom ryggen. Håret såg ut som en gloria och ansiktet doldes i dunklet.

– Jag har haft smärtor i vänster höft för jag landade på vänster sida. Men det är okej nu. Och benen, ingenting.

– Kan du hoppa rep tror du?

Moa nickade osäkert.

– Huvudet då? Du har fått smällar för länge sen. Var du medvetslös nu?

– Fick en krockkudde mitt i skallen. Så vad tror du händer?

– Man blir medvetslös.

– Låg sövd i flera dygn mens dom rotade i ryggen. Men visst. Smällar mot huvudet ska jag vara försiktig med. Det har jag fattat.

Ester vred på huvudet och hennes ansiktsdrag trädde fram ur skuggan. Hon log.

– Jag ska vara din tränare. Eller assistent, eller kalla det vad du vill. Ett uppdrag från Sonny vet du.

Moa hajade till.

– Sonny? Är han kvar?

Sonny Leeson hade varit hennes tränare under de första åren på Linnea. Den erfarne äldre boxaren, som många år tidigare lämnat ringen, hade sett hennes potential, sett räckvidden, den ivriga

vänstern och den raka högern. Sonny hade fixat kontrakt. Hon hade gått sex matcher som proffs. Det hade gått bra utom den sista gången då hon fått en smäll i huvudet, hängt mot repen och fått stryk och sen förlorat på poäng. Sonny hade inte sagt så mycket efteråt, bara ryckt på axlarna, ”hon hade två nävar och allt kan hända”.

Efter det hade Moa lämnat både boxningen och Linnea och inte återvänt förrän härom året. Och då hade det inte funnits någon Sonny där. Inga andra gamla bekanta heller förresten, inte så konstigt, det hade ju gått tjugo år sen det där hände.

Men vad visste Sonny om Moas liv nuförtiden? Om hennes bilkrasch?

Ester såg undrande på henne.

– Sonny ja, han sitter i styrelsen nu. Men det är sällan han är här nere. Tänker du på nåt särskilt?

– Nej.

Moa skakade på huvudet.

– Du får gärna bli min personliga tränare, sa hon och försökte le. Hopprep och bänkprens. Och päronboll, jag är fin på päronbollen, vänta du bara.

– Då är vi överens, sa den brunhåriga glatt. Behöver du några kläder?

– Jag har vad jag behöver.

De reste sej och lämnade den inglasade buren. Moa ville se sej omkring i klubblokalen. Här hade hon tillbringat ett antal svettiga och roliga år som ung. Och även en del tid för ett par år sen, när hon ville bygga upp kondition och styrka inför ett svårt uppdrag på en liten tidning i kris.

När de kom förbi en sektion med slagredskap, två sandsäckar och en rad med tre päronbollar, tog Moa några steg fram och provade att slå en serie mot bollen i mitten. Det gick inte jättebra, men vad kunde man begära efter allt som hänt?

Hon tog några steg tillbaka.

Sen fick hon se Ester leverera en minutlång slagserie mot samma gummiboll, en blixtrande attack, det var knappt att man såg hennes hamrande händer.

Moa stirrade. Snabbheten, den hetsiga attacken, grundfysiken – vem var hon egentligen, hennes blivande personliga tränare?

Ester var lite kortare än Moa, en och sjuttiofem kanske, hade breda axlar och bredd över höfterna. De gick inte att missa de muskulösa underarmarna och under t-tröjan doldes antagligen biceps och axelmuskler som skulle injaga respekt i vem som helst.

Moa strök en svettdroppe ur pannan. De följdes åt mot utgången.

I den korta trappan upp mot gatan tog Ester farväl, än en gång med en varmt kramande hand.

Moa hejdade sej.

– Du verkar veta mycket om mej och min tid här i Linnea. Men du då? Jag vet ju inget om dej.

Den brunhåriga skakade undan en lock som var på väg att falla ned i pannan. Hon log.

– Det tar vi nästa gång, sa hon.